

บารมีหลวงพ่อกันรำพัน

สุพัศมรา สุขชีพ

R21033

ข้าพเจ้าเคยเป็นพยาบาล สังกัดโรงพยาบาลการไฟฟ้านครหลวง จบ
การศึกษาปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปัจจุบันพำนักอยู่จังหวัด
นนทบุรี บ้านเดิมอยู่จังหวัดปัตตานี อายุ ๖๐ ปี มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๑๑ คน มีบุตร
ธิดา ๓ คน บุตรบุญธรรม ๑ คน

หลังการแต่งงานชีวิตข้าพเจ้าประสบความล้มเหลวทั้ง ๒ ครั้ง เกิดมรสุมชีวิต
นานปีการ แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ทำให้พยายามหนี
ปัญหาด้วยวิธีฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้าเป็นคนโกลวัดห่างวัด ทำบุญใส่บาตรบ้าง ใช้ชีวิตและ
เวลาเกือบทั้งหมดอยู่กับการชวนชวาย ทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ทำงานสองที่มาโดย
ตลอด ก่อนพบหลวงพ่อกันรำพัน ข้าพเจ้าแทบจะไม่รู้จักการใช้ธรรมะแก้ปัญหาเลย แต่ข้าพเจ้า
ยังโชคดีที่มีลูกๆ เป็นเด็กดี ส่วนดีที่ติดตัวข้าพเจ้ามา คือมีความเมตตาและชอบ

ช่วยเหลือผู้คนและสัตว์ ไม่อิจฉาริษยาอาฆาตพยาบาท พร้อมให้อภัยทุกคนเสมอ มัก
ลงโทษตัวเองเป็นผู้ผิดเสมอมา

ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตเสมอว่าจะทำความดีจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่วิบากกรรม
ต่างๆหนักๆยังตามติดให้ข้าพเจ้าได้ชดใช้ตลอด หลังจากข้าพเจ้าได้หย่าขาดกับสามีคน
ที่สองแล้ว ข้าพเจ้ายังถูกระรานรังควาญไม่หยุดหย่อน ทำให้ข้าพเจ้าท้อแท้มาก กิน
ไม่ได้นอนไม่หลับ ควบคุมสติไม่ได้ ประกอบกับมีโรคประจำตัวคือท่อปัสสาวะตีบ
สุดท้ายข้าพเจ้าต้องนอนรักษาตัวและอยู่ในความดูแลของแพทย์จิตเวช และต้อง
รับประทานยาเป็นปี

วันหนึ่งลูกสาวคนที่สองนำหนังสือ “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” มาให้อ่าน
แรกๆ ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจแม้แต่จะขยาดตามอง จะด้วยบารมีของหลวงพ่อก็อย่างไรไม่
ทราบ ทำให้ข้าพเจ้าสะดุดกับชื่อหนังสือ หวนคิดไปถึงคุณ ท.เลียงพิบูลย์ ผู้ประพันธ์
หนังสือเรื่อง “กฎแห่งกรรม” (เคยได้อ่านนานมาแล้ว) สักพักใจก็มาจับจ้องจดจ่อกับ
ภาพหน้าปก แล้วจึงพลิกหาภาพดูในเล่ม ปรากฏว่าไม่มีภาพ ข้าพเจ้าจึงเริ่มอ่าน และ

สามารถอ่านได้จนจบเล่ม ทั้งๆ ที่เป็นคนขี้เกียจอ่านหนังสือ และยังอยากอ่านต่ออีก ลูกสาวชื่อเล่มใหญ่มาให้เป็นฉบับรวมเล่ม ถูกใจข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าชอบเปิดอ่านหนังสือท้ายเล่มก่อน เมื่ออ่านทำให้เกิดความสงสัยว่า “พระเจริญ” ในเรื่องรถคว่ำคอหักตายจริงหรือไม่ ถ้าตายก็น่าสงสาร แต่ถ้าไม่ตายท่านคือใคร อยู่ที่ไหน อายุเท่าไร คำถามต่างๆ พรั่งพรูอยู่ในใจข้าพเจ้า ความรู้สึกเล็กๆ ขณะนั้นคิดว่าท่านยังไม่ตายยังมีชีวิตอยู่ ทำให้อยากรู้จักท่านขึ้นมาทันที ข้าพเจ้าเก็บความสงสัยไปเรื่อยๆ พร้อมกับสืบเสาะหาท่าน โดยไม่ได้สังเกตตัวเองว่ามีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ฟังรุ่นพี่ที่ทำงานบอกว่า มีเจ้าอาวาสวัดอัมพวันชื่อหลวงพ่อจรัญ แต่ไม่ได้บอกว่าอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้านำมาทบทวนวิเคราะห์ดูซึกเข้าเค้า เพราะชื่อวัดอัมพวันกับวัดป่ามะม่วงความหมายเดียวกัน ชื่อหลวงพ่อจรัญกับพระเจริญ ก็มีอักษร จ.จวน นำหน้าเหมือนกัน น่าจะเป็นวัดเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ถามเส้นทางไปวัด และวันแห่งความสงสัยก็ได้สิ้นสุดลง เมื่อข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปวัดอัมพวัน

วันนั้นเป็นวันเทศกาลสงกรานต์ ข้าพเจ้าชวนลูกบุญธรรม (เคยมาบวชกับหลวงพ่อดี) ขับรถไปบนถนนสายเอเชียจนกระทั่งเห็นชื่อวัดจึงเลี้ยวเข้าไป เมื่อถึงบริเวณด้านหน้ามองเห็นรถราและผู้คนร้านค้าแน่นขนัดไปหมด พร้อมกับนึกในใจว่าคงไม่มีที่จอดรถแน่ๆ แต่ด้วยบารมีหลวงพ่อก็ทำให้ได้จอดรถในที่ว่างช่องหนึ่งใกล้อุโบสถ ข้าพเจ้าเห็นผู้คนทั้งชุดขาวและชุดทั่วๆ ไป ยืนเข้าแถวกันยาวเหยียดเป็นกิโล สอบถามได้ความว่าทุกคนกำลังเข้าคิวสงฆ์น้ำหลวงพ่อดี ข้าพเจ้ามีความรู้สึกตื่นเต้นและปีติอยู่ในใจ พร้อมกับนึกว่าวันนี้ล่ะเราจะได้อะไรเสียที่ว่า “หลวงพ่อดี” กับ “หลวงพ่อดี” จะเป็นรูปเดียวกันหรือไม่

ข้าพเจ้าเข้าไปต่อคิวด้วยใจที่เต็มอิมไม่เมื่อยไม่หิว มีความเบิกบานอยู่ในใจ เมื่อถึงคิวข้าพเจ้าเข้าไปสงฆ์น้ำหลวงพ่อดีแล้วถอยออกมาเล็กน้อย พร้อมถามท่านว่า “หลวงพ่อดี” กับ “หลวงพ่อดี” องค์เดียวกันหรือเปล่า หลวงพ่อดียิ้มพร้อมก้มหน้าเล็กน้อย เมื่อเห็นเช่นนั้นอารมณ์ดีใจข้าพเจ้าเปลือมือปิดลูกศิษย์ท่านที่ทำหน้าที่คอยส่งขันน้ำออกไปข้างๆ พร้อมพูดว่า ขอกราบหลวงพ่อดีสักสามครั้งเถิด แล้วข้าพเจ้าก็ก้มลงกราบท่าน นับว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าอย่างยิ่งที่จะได้ปฏิบัติธรรมในวันข้างหน้า

นับแต่นั้นมาเมื่อข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาส จะชวนลูกบุญธรรมไปวัดเพื่อฟังธรรม ฟังเทศน์ และฟังท่านตอบปัญหาต่างๆ แล้วซื้อหนังสือ เทป ของท่านไปฟังต่อที่บ้าน วันหนึ่งได้มีโอกาสได้ทำบุญสร้างสำนักปฏิบัติธรรมศุภวันเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น และได้มีโอกาสเข้าปฏิบัติธรรม ๓ วัน ที่วัดอัมพวัน พร้อมลูกบุญธรรมเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากและเป็นบุญที่ได้มาปฏิบัติ แม้จะเข้าใจได้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

หลังจากนั้นมาข้าพเจ้าก็หมั่นสวดมนต์และฝึกปฏิบัติ พร้อมทั้งอ่านหนังสือหลวงพ่อบุญ และหนังสือประวัติหลวงพ่อบุญทุกเล่ม และฟังเทปต่างๆ ข้าพเจ้ายิ่งศรัทธาหลวงพ่อบุญมากขึ้นๆ เชื่อเรื่องกรรมและเข้าใจความเป็นไปเป็นมาของกรรมมากขึ้น ข้าพเจ้าเริ่มเห็นทางสว่างในการที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ข้าพเจ้ามักไปกราบและฟังธรรมเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต และนำคำสอนมาปฏิบัติเพื่อใช้กับชีวิตตัวเอง ข้าพเจ้ายินดีซัดใช้กรรมต่างๆ ด้วยความเต็มใจ ข้าพเจ้ามีความสุขมาก เมื่อได้ไปกราบและเห็นหน้าหลวงพ่อบุญ ทำให้มีกำลังใจมากขึ้น บุตรธิดาข้าพเจ้ามีความสุขที่เห็นแม่มีอาการดีขึ้นและสุขภาพแข็งแรงขึ้น

ครั้งหนึ่งลูกบุญธรรมเคยถามข้าพเจ้าว่า ทำไมหลวงพ่อกับแม่ไม่ทักทายเราบ้าง ท่าน
ทักแต่คนรู้จัก ตอบลูกไปว่าเรามาได้พบท่านทุกครั้งก็เป็นบุญเป็นมงคลกับชีวิตเราแล้ว
ท่านแผ่เมตตาให้ทั่วถึงทุกคนแหละ ท่านรู้วาระจิตทุกคน ถ้าเรามีปัญหาหรือความทุกข์
เราก็ใช้วิธีอธิษฐานจิตถึงท่าน ท่านก็จะแผ่เมตตาพร้อมให้คำแนะนำเองแหละ ท่านเห็น
หนอ เหมือนเราอ่านในหนังสือไงละ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้รับความช่วยเหลือจากท่านหลายๆ ครั้ง ข้าพเจ้ามีโอกาสปฏิบัติ
ธรรมที่วัดอัมพวัน ศูนย์เวฬุวัน ได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกับแม่เมื่อยุบกายก็พยายาม
สวดมนต์ อ่านหนังสือ ฟังเทศ ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีวิบากกรรมหนัก
กับลูกบุญธรรมและสะใภ้ซึ่งเป็นพยาบาล ข้าพเจ้าเป็นผู้จัดการให้ คิดว่าจะอาศัยไปบุญ
ลูกบุญธรรมให้ช่วยสอนธรรมและเป็นเพื่อนไปวัด ตลอดเวลาให้ความเป็นแม่ด้วยใจ
บริสุทธิ์ พุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ กำลังทรัพย์ สอนอบรมเหมือนลูกเล็กๆ เพื่อให้
เป็นคนดีมีน้ำใจ กตัญญู กตเวทิตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่นิ่งดูตาย มีสัมมาคารวะ ไม่เห็น
แก่ตัว มีเมตตากรุณา รู้จักให้อภัย รู้จักคุณค่าของคนและผู้อื่น อื่นๆ อีกมากมาย

บัดนี้ข้าพเจ้ามีชีวิตใหม่ที่มีหนทางเดินด้วยแสงสว่าง หลุดจากคนที่เป็บบัวอยู่ใน
ตม มีสติควบคุมรู้ตัวตลอด โดยยึดการปฏิบัติสติปัญญาอันดี ไม่ว่าจะเป็นการตามรู้ลม
หายใจ เข้า-ออก อิริยาบถต่างๆ จากการที่ข้าพเจ้ามีความทุกข์มากๆ เคยนอนไม่หลับ
วิตกกังวล ขาดสติ พัฒนาเป็น ไม่ยอมหลับไปกับความทุกข์ กลับใช้ความทุกข์เป็น
เครื่องมือเตือนให้ตื่นอย่างผู้มีสติปัญญา

ข้าพเจ้ามาถึงวันนี้ได้เพราะบารมีของ “หลวงพ่อ” พระอาจารย์ผู้มีน้ำใจประเสริฐ
ยิ่ง เป็นพระอาจารย์ท่านแรกของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าต้องยกขึ้นไว้เหนือเศียรเกล้า ท่าน
สละชีวิตเพื่ออบรมสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกเพื่อ “ปั้นคนให้เป็นคนดี” แม้
บางขณะท่านจะเหนื่อยหรือเจ็บป่วยก็ตาม ท่านก็ยังมีเมตตาต่อทุกๆ คน ข้าพเจ้าคิดว่า
สิ่งที่ศิษย์ทุกคนสามารถจะตอบแทนพระคุณครูบาอาจารย์ได้อย่างดียิ่ง นั่นก็คือการนำ
คำสั่งสอนของท่านไปปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจริงจังด้วยความเพียรและอดทน

สำหรับวิบากกรรมเกี่ยวกับการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า และสามารถหาย

หลุดพ้นจากกรรม มีเรื่องใหญ่ๆ ๒ เรื่องคือ

- ๑) ข้าพเจ้าป่วยด้วยโรคประจำตัว คือ ท่อปัสสาวะตีบ เป็นเวลากว่าสิบปี (หลังทำผ่าตัดมดลูกทิ้งประมาณ ๕ ปี) ปฏิบัติธรรมจนหายขาด เดิมข้าพเจ้าต้องขยายท่อปัสสาวะบ่อยๆ ทรมานมาก นิमितต่อมารู้ว่าเกิดจากตอนเด็กๆ เคยเอาหญ้าเจ้าชู้สอดกันแมลงปอ เวลาบินจะเห็นฟูเป็นทางสวยงาม
- ๒) ไปทำงานต่างประเทศครั้งที่สอง อยู่ๆ ขณะยกถ้วยแกง ปรากฏว่าหล่น คิดว่าตัวเองซุ่มซ่าม จึงยกใหม่ปรากฏว่ายกไม่ขึ้น มือข้างซ้ายไม่มีแรง ต่อมาขาข้างซ้ายอ่อนแรง ก้าวขึ้นบันไดไม่พ้น คิดว่าสายตาไม่ดี ก็ทดสอบก้าวขึ้นใหม่อีก ก็ไม่สามารถก้าวให้พ้นได้ บางครั้งก็มีปวดแสบปวดร้อนร่วมด้วย มีอาการรับความรู้สึกได้น้อยมาก ต่างจากแขนขาข้างขวา (รวมทั้งมือ) ข้าพเจ้าตกใจมาก ร้องให้ ยกมือท่วมหัวอธิษฐานจิตให้หลวงพ่อบรรพิตช่วยให้ได้ กลับประเทศไทยโดยเร็ว เพราะค่ารักษาที่ต่างประเทศแพงมาก ยังไม่ทันได้

พบแพทย์ก็ต้องจ่าย ๑๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ ข้าพเจ้าเปลี่ยนตัวกลับได้รวดเร็ว
เมื่อกลับมาถึงเมืองไทยได้ไปกราบหลวงพ่อบริขฐานให้หลวงพ่อแผ่เมตตา
ให้หายปวดแสบปวดร้อน และไปหาแพทย์ตรวจเช็ค

ผลการเอ็กซเรย์และทำ เอ็ม.อาร์.ไอ พบกระดูกทับเส้นประสาท(กระดูกคอข้อที่
๕) กับกระดูกสันหลังบริเวณนั้นแหว่ ปลายเส้นประสาทอักเสบ และมีจุดเนื้อตายบริเวณ
เนื้อสมองด้านขวา เส้นเลือดตีบ ทำกายภาพบำบัดสองสัปดาห์ไม่ดีขึ้น แพทย์ให้ทำต่อ
อีกหนึ่ง-สองสัปดาห์ ถ้าไม่หายจะผ่าตัด ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตอาจารย์นายแพทย์สันติ
ไปปฏิบัติธรรมแทน ถ้าสองเดือนไม่ดีขึ้นจะผ่าตัด (เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ผู้ป่วยที่เป็น
อัมพฤกษ์อัมพาตขนาดเดินไม่ได้ และมีอายุถึงเจ็ดสิบแปดสิบปียังมีโอกาสหายหลังมา
ปฏิบัติธรรม) ปรากฏว่าอาการดีขึ้นๆ จนข้าพเจ้าเดินได้คล่อง และอาการปวดแสบปวด
ร้อนหายไป อ่อนแรงน้อยลงมาก มีแรงมากขึ้น รับรู้ความรู้สึกได้ดีขึ้น ปัจจุบันปกติแล้ว
สามารถยกของมีน้ำหนักได้ ขึ้นสะพานลอยและเดินขึ้นเขา-ลงเขา (บันได ๘๐๐-๑,๐๐๐
ขั้น) ได้สบายๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้า ญาติพี่น้อง ลูกๆ และเพื่อนฝูง ต่างได้รับความ
เมตตาจากหลวงพ่อกุศล ด้วยบารมีที่ท่านแผ่ให้ ด้วยเมตตาที่มีต่อข้าพเจ้ามากล้น
รำพัน ทำให้ข้าพเจ้าเกิดใหม่ สามารถเข้าถึงธรรมอันเลิศ สติอันเลิศ ปัญญาอัน
ประเสริฐ เปลี่ยนจากอวิชชาเป็นตัวรู้ตัวปัญญา พยายามสร้างกุศล ละอกุศล หลุดพ้น
จากความมืดบอด

ขอความเป็นมหามงคลอันสูงสุด จงมีแต่พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ พระธรรม
สิงหนุราจารย์ ทุกประการเทอญ